

Απὸ τῶν πρώτων τῆς αὐγμαλωσίας κύτου ἡμερῶν κόρακες τοῦ αὐτοῦ εἶδους περιπταντο τῶν πλησίον τοῦ κλωδοῦ δένδρων, ἔρχομενοι ἐν ὥραις καθ' ἃς τὸ δάσος ἦτο ἔρημον καὶ ἐκβάλλοντες μικρὰς καὶ γλυκείας κραυγάς, δύοις πρὸς τὴν φωνὴν τῆς καὶ λόγος αἱ συντεταγμέναις διαφορετικῶν συγήθων αὐτῶν διαπεραστικῶν πρωγμῶν.

Περιπταντο δὲ καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ περὶ τὸν κλωδὸν ἐδάφους πληθὺς ἐξ κύτου περιπταντο τῶν παθῶν των ἐφαίνοντο κατόπιν καθαρῶς ἀποτετυπωμένα ἐπὶ τῆς γίνοντος.

Ἐν τούτοις διηγέρεται διαφορετικῶν διαφορετικῶν προφήτης τοῦ ἐν τῷ κλωδῷ πτηνῆς, μετ' ἐκπλήξεως του ἔδειπε μετὰ παρέλευσιν μικροῦ διαστήματος, ὅτι ἐντὸς τινῶν ὕδρων ἐξηγανίζετο ἡ μεγάλη ποσότης τοῦ ἄρτου καὶ κρέατος ἀτινα εἰσῆγεν ἐν τῷ κλωδῷ. (Ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν δύο χιλιόγραμμα ἵππειον κρέατος καὶ τέσσερα μεγάλα τεμάχια ἄρτου διὰ δύο κόρκκας καὶ τρεῖς γλάρους!).

Τοποπευθύνεται τὴν εἰσόδοιὴν ποντικῶν, ἔρριψαν ἐν τῷ κλωδῷ τὴν τροφὴν καὶ εἴτα ἀποσυρθύνεται εἰς κρύπτην, παρεμόνευσαν ὅπως θῶσι τὶ συνέδεινε.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς περίπον ὕδρας οἱ παραφυλάττοντες ἔδειπεν πρὸς αὐτῶν θέαμα ὄντως παραδοξότατον.

Οἱ κόρακες προσήρχοντο κατὰ μικρὰς ὄμαδας περὶ τὸν κλωδὸν, ἐκπέμποντες τὰς μικράς των κραυγὰς ἢς ἀνεφέρομεν. Τότε οἱ αἰγαλῆτοι κόρακες ὕδρων καὶ ἐλάμβανον ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τεμάχια ἄρτου καὶ κρέατος, καὶ, πλησιάζοντες τὰς κιγκιλίδας, ἐπέρων ἐξωθεν αὐτῶν τὸ ράμφος ἵνα παράσχωσιν εἰς τοὺς ὅμοφύλους των τὰ τεμάχια, ἀτινα ἐκείνοις κατεβρόθηκον ἀπλήστως. Εἶτα, ἐπιστρέφοντες ἐν μέσῳ τοῦ κλωδοῦ, ἐλάμβανον ἄλλα πάλιν τεμάχια ἵνα ἐπαναλάβωσι τὸ αὐτό.

Τοῦτο ἐξηκολούθει καθ' ἑκάστην, πλειστοὶ δὲ ἐγένοντο μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ θεάματος.

Τι νὰ σκεφθῇ τις!

“Οτι, ἀφ' ἐνὸς, οἱ αἰγαλῆτοι κόρακες, βλέποντες ἀντούς ἐν ἀφθονίᾳ, ἐκέπτοντο ὅτι ἡδύναντο καὶ ὕφειλον εἰς βάρος τῶν τροφοδοτούντων κύτους, νὰ τρέφωσιν ὅλους τοὺς ὅμοφύλους των.

“Οτι, ἀφ' ἑτέρου, οἱ διμοφύλοι των, δυσκόλως εύρισκοντες τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐν μέσῳ τοιούτου ψύχους καὶ γνωρίζοντες τὴν καλὴν καρδίαν τῶν ἐν τῷ κλωδῷ κεκλεισμένων, εύρισκουσι φυσικάτατον τὸ νὰ δεῖχωνται τὸ περίστευμα τῆς τροφῆς ἐκείνων.

Φαίνεται ὅτι οἱ κόρακες οὗτοι εὐχαρίστως ὑπερασπίζουσιν ἀλλήλους. “Οτε ὁ κηπουρὸς μετέβη ὅπως ἀπελευθερώσῃ τῆς παγίδος μίαν τῶν κορωνῶν ἐκπέμπουσαν κραυγὰς ἀπελπιστικὰς, παρετήρησεν εἰς ἀπόστασιν 10 ἔως 15 μέτρων ἀναθεν τῆς κεφαλῆς του πεντηκοντάδα κορωνῶν περιπταχμένων καὶ τοκουσῶν προφανῶς νὰ τὸν ἐκφοβίσωσι διὰ τῶν φοβερῶν αὐτῶν κραυγῶν καὶ τῆς ἀπειλητικῆς των πτήσεως. Τὸν συνώδευσαν φύτω πῶς εἰς

ἀπόστασιν ὁδὸς 250 περίπου μέτρων.

“Ολοι, τέλος, οἱ κόρακες οὗτοι φαίνονται ἀγαπώμενοι πολύ. Οὐδέποτε βλέπει τις κύτους μόνους, ἀλλὰ πάντοτε κατὰ μικρὰς ὄμαδας, ἀπερχομένους εἴτε πρὸς τροφὴν εἴτε πρὸς θέρμανσιν εἰς τόπον εὐήλιον. Τῆς νυκτὸς ἐπερχομένης, τινὲς τούτων, οἱ μάλλον ἀξιοσέβαστοι, ἀναμφισβήτων) ἀνέρχονται ὅπως εἰσδύσωσιν εἰς τὰ μεγαλείτερα τῶν δένδρων. Ἐκπέμπουσι κραυγὰς διείλας, καὶ πάραντα οἱ ἄλλοι ἐρχονται ἐν συμπλέγματι ὅπως συγκεντρωθῶσι περὶ κύτους ἐπὶ τῶν κλάδων, οἵτινες οὕτω πληροῦνται κοράκων.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ Ο ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξανδρείου δὲ Μυσσά)

‘Ο Ισιδώρος δὲν στερεῖται ἴκανότητος· ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν ἀπαιτεῖται, τὸ κατέχειν καὶ ὄμως οὐδέποτε ἐπιτυγχάνει τι. Εἰς πᾶν ὅτι πράττει, ἐνεργεῖ μετά τινος ὑπερβολῆς· θέλει πάντας νὰ ἔηται τι ἀνώτερος ἔκαπτος.

‘Ο καρδινάλιος δὲ Ρέτζος ὁμιλῶν περὶ τοῦ Κονδὲ, τὸν καρακτηρίζει ὡς μὴ πράττοντα ισάξια ἔκαπτον· τοῦ Ισιδώρου δὲ ἀξία ὑπερέχεινται ἐν τοῖς πράξεσι του· διμοιάζει πρὸς ποτήριαν καμπανίτου ὅστις τοσοῦτον ἀφρίζει· ὥστε μεταβάλλεται ὅλος εἰς ἀφρόν καὶ οὐδὲ σταγῶν οἶνον μένει εἰς τὸν πυθμένα.

Εὔρισκει μίαν εὑμορφών λέξιν καὶ προσπαθῶν ἐξ αὐτῆς νὰ παραγγίξῃ τέσσαρας, ἀρχινίζει τὴν ἐννοιάν της.

Σᾶς εἰδεις τρίς εἰς τὸν χορὸν· κατέστησε οἰκεῖός του. Μία ἀμυγή ἐπὶ τοῦ δακτύλου εἴναι δι' αὐτὸν μοναδικὸν μαρτύριον.

Καὶ μὴ γομίστητε ὅτι παίζει καμφοδίζων προσπαθῶν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις νὰ ἐκτεθῇ, μηκύνεται καὶ πλατύνεται, πρὸς βλάχην ὅμως τοῦ φορεματός του, ὅπερ σγίζεται καὶ διαρρήγγυται ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν.

Η ΕΥΜΕΤΑΚΟΜΙΣΤΟΣ ΟΙΚΙΑ

Πλησιάζει δὲ της ηγεμή καθ' ἣν τὰ κτίρια οὐκ μεταφέρωνται μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας μεθ' ἧς καὶ τὰ ἔπιπλα, οἱ δὲ ἀγθοφόροι, ἀφοῦ μετεκμιτῶν τὰς τραπέζας, τὰ ἐρμάρια καὶ τὰ δέματα, οὐ ἀκούωνται λέγοντες, ἐν τῷ συνάμφα θάριπτων ἐν βλέμμα πάνταρ τῶν· «Τι· ὑπολείπεται ἀκόμη, κύριε, νὰ μεταφέρωμεν;» Α! τὴν οἰκίαν! Καὶ δὲν εἴναι τοῦτο ποτὲν φάντασιοκεπία. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Λυδίας δημοσιεύουσιν ἀπό τινων ἡμερῶν γνωστοποίησιν διμιλου μηγχνικῶν τῶν σιδηροδρόμων, οἵτινες συνέστησαν ἐταιρίαν σκοπεύσαν τὴν κατασκευὴν εὐμετακομίστων οἰκιῶν. Ηρχίσαν μάλιστα νὰ ἐρχονται εἰς διαπραγματεύσεις μετ' ἰδιοκτητῶν οἰκοπέδων, πρὸς ἔναρξιν πραγματοποιήσεως τοῦ σχεδίου των. Οὐδέν γεινοποιεῖται περὶ τοῦ τύπου τὸν ἔχουσιν ὑπό σφιν, ἀλλὰ διμιλούσι περὶ αὐτοῦ, ὡς εὐκόλως ἔννοει τις, μετ' ἀκρας σοθαρότητος καὶ ἐπιδιώκουσι γένον σόστημα πρακτικῆς. Ήτος πρὸς τὰς οἰκοδομάς.

"Απέγειντες τοῦ νόμου" αναδράμωμεν εἰς τὰ ἄντρα τῶν τρωγλοδυτῶν, ὅνδικα δοχεῖον εδύναται τις νὰ βλέπῃ τὴν σημερινὴν τὸν εἶδον ἐδῶ καὶ ἔκει, δὲν ἔνοος μεγεθοῦντος εἰμήν δύο καὶ μόνα εἴδη σίκιδῶν: τὴν ἐπὶ θεμελίων ἐκτισμένην οἰκίαν, τὴν μὴ μετακινούμενην τῆς θέσεως της ἀλλως ή ἐξανθρωπισθῆναι' καὶ ἀφ' ἑτέρου, τὴν τροχήλατον σίκιδῶν τὸ κατά τὰ μᾶλλον καὶ ἡττον κατοικήσιμον ἔχημα τοῦ πλάνητος, τῶν πειρερχομένων τοὺς διαφόρους τόπους γωρίσεις μεταξύ τῶν ἔγκαθοτατῶν δριστικῶν. Ζῷμεν ἐν τούτοις τὴν σήμερον ἐν ἐποχῇ καθ' ἥν οἱ ἀνθρώποι οὔτε ἐξ ὀλοκλήρου μόνιμοι εἶναι τι μέρος, οὔτε καταδεδικασμένοι διὰ βίου εἰς ζωὴν πλάνητα: δὲν εἶναι ὅδυντεν τὸν ἀνταποκριθῆναι εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην γένους συρμοῦ διαίτημα, μηδὲν εἰναι μὲν ἀπλούσιν, ἀλλ' ἐν τῇ σημερινῇ προσόδῳ τῆς βιομηχανίας δὲν εἶναι γίμαιρο τὸ γάλα φαντασμάτων σίκιδῶν πρὸς τοὺς οὐδὲν κοινὸν ἔχει τὸ τέκτων, ἀλλὰ διὰ τὴν σίκιδος μήνην τῶν ἀποίων ἡρακεστὸν τὸ ξύλον καὶ τὸ μᾶταλλον καὶ τὰς ἀποίας, ὡς τὰς σιδηρᾶς ἀλίνας, συγδέει τις καὶ ἀναλύει εὐκόλως καὶ μεθοδικῶς. Τὸ πρᾶγμα ἔγένετο ἡδη ἐπὶ πολλῶν εὐχερῶν ιδερυμάτων, δύναται δὲ γάλα πραγματεποιηθῆναι καὶ ἐπὶ σίκιδῶν.

"Οσον δέ ἀφορᾷ τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδαφους προσκόλλησιν αὐτῆς καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ νόμου" ἀνατραπῇ ὑπὸ καταιγίδος, ἀκτός τοῦ ὅτι δύναται τις νὰ προτιμήσῃ κατ' ἀπλογήν θέσιν μᾶλλον ἢ ἡττον ὀγκούρων, δὲν ἀπαιτούνται ἀφ' ἑτέρου. Ἄλλαι καὶ ὑπόγειοι προσφυλακεῖται εἰμήν ἢ ἐπὶ τῆς σίκιδῶν παροχῇ ισορροπίας, ἀπαραλλακτού πρὸς τὴν τοῦ πύργου "Αἴφελ". Τὸ πολειπέται φυσικῶς νὰ ἔξετασωμεν τὰ πρότυπα τῶν νέου τούτου εἰδους σίκιδῶν καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀπαλλασσεται τις τῆς πληρωμῆς τῶν καταθλιπτικῶν ἔνοικιν, ἐν ὧ ἀφ' ἑτέρου ὑπαλληλοις καὶ ἀλλοις ταξιδιώται δὲν ἔχουσι τὸν ἀνηγραφῆσιν ἐκ τῶν πρωτέρων περὶ τοῦ ὅτι εὑρωστιν σίκημα εὐκόλως ἢ σχῆμα εἰς τὸ μέρος ἔνθι μεταβαίνουσι: Καὶ ἔπειτα, πέσσας ἄλλων πλεονεκτήματα παρέχουσιν αἱ φορηταὶ σίκιδῶν! Καταπιεζόμενα εἰς τὴν μίαν πόλιν ὑπὸ δεινῆς ὑπερτιμήσεως, ἐν ὧ εἰς ἄλλο πλησιόχωρον μέρος ὑπάρχει εὐθηνία καταπληκτική; μὲ τὴν φορητὴν ἡμῶν σίκιδῶν, ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ κρίσει, ἀποχαιρετῶμεν τὴν πόλιν. Εὐρίσκομεν νοσηράν τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς περιοχῆς ἐν ἥτις οὐκία ἡμῶν κεῖται; ἀφοῦ ἡ σίκιδῶν δὲν εἶναι εἰμήν ἀπλῶν, τὴν μετακομίζουμεν ἀλλοχροῦ, ἀφίνοντες ἐλεύθερον τὸ γῆπεδον ὃ κατεῖχε μέχρι τούτου.

Σημειώτεον ὅτι ἡ φορητὴ σίκιδῶν θὰ καταστῇ γεγονός ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν ιστορίαν τῶν μεταναστεύσεων, μέλλουσα γάλα σίκημα μεγάλην ἐπιφροὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ οἱ καλοὶ μηχανικοὶ οὐδὲν κατὰ ἐφαντασθηταί τοις διὰ τῆς ἀνωτέρω εἰδήσεως των ἥγη τοσούντος προεκκρήσεων, προσιωνίζεται καὶ τὸ τέλος ἐνὸς κόσμου.

συμβάντα, ἡ ἐννοάτη ὥρα ἐσήμανε, καὶ δὲν παρετηρήθη ὅτι Οὲν εἰχεν ἔτι ἐγερθῆ ἀλλ' ἡ ὑπηρέτρια διακαίνουσα τυχαίως πρὸ τῆς κλίμακος, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε φωνάς καὶ λυγμούς: ἔτρεξε καὶ εὗρε τὸ δυστυχές παιδίον ἐ-ητηπλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ αλαῖον· ἡθέλησε νὰ καταβῇ ὑπὸ τῆς κλίμακας του, ἀλλ' οἱ πόδες του δὲν ἦ-δυνθήσαν νὰ τὸ βαστάσωσιν· τρὶς ἐδοκίμασαν νὰ τὸ στήσωσι καὶ τρίς κατεκάθισεν.

'Ἐφ' ὅσον διήρκεσε ἡ ἐμπλίκα αὔτη, ὁ ίερεὺς δὲν προέφερεν οὔτε λέξιν, εἴτε φοβερόμενος μήπως, ἀνχυμηγούμενος εἰς τὰς δεισιδείμοσας ταύτας διηγήσεις, προσθάλη τὸν χαρακτῆρα ὃν ἦτο περιβεβλημένος, εἴτε παραδιόδευσις εἰς ἀλλαχεισθεῖς, ἐξηγολουθεῖς ἔχων τοὺς ὄφθαλμούς του προστηλωμένους ἐπὶ τὴν ἐστίαν, καὶ οἵσον ἡ ὥρα προσύγχρονε, τοσοῦτον ἡ κατήφεια ἦν παρετηρήσαμεν ἐπὶ τοῦ προσωπου του μετεβάλλετο εἰς φοβερὸν ἀνησυχίαν. Αἱ κάρι τῶν ὄφθαλμῶν του ἐφεύγοντο ὑπεισθρούμενος τοῖς τέλεστοις μέροσι, καὶ ἐσπινθηρούλουν ζωηρῶς· ἡ ἀναπνική του ἐξήρχετο τοῦ στήθους του σπασμωδικῶς ὡς ὑπὸ τοῦ φίγους τοῦ πυρετοῦ. Τὴν στιγμὴν καθ' ἥν ὁ στρατιώτης ἐξέρχεται τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αλίνην του, διερεύεται ἰδίων ἡμᾶς ἀπανταχεῖς ἔγειρομένους, ἔρριψε πρὸς τὴν στέγην ἀπελπισίας βλέμμα ως διατίθασιν τὴν ὥραν τῆς ἀγωνίας του προσεγγίζουσαν.

Μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατεκλήθην ἀλλὰ τὰ διάφορα διηγήματα ἢ εἰχεν ἀκούσει, ἔμειναν κεκραγμένα ἐν τῷ πνεύματί μου καὶ ματαίως ἐπειράθην νὰ κοιμηθῶ. Αἱ ἀκτῖνες τῆς Σελήνης ἀληρούσαν τὸ δωμάτιόν μουλάρμψεως ὄμοικας πρὸς τὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν λαμπάδων, διήρχοντο διὰ τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων μου· ἔθλεπον μεταβάσινταις τὸν θηθωπόν τῶν δικῶν, τὸν στρατιώτην Δουφαξίτη, τὸ πακίσιον συρόμενον ἐπὶ τῶν γειτονῶν του, ἀπανταχεῖς ωγρούς, πελινδόνις, συνωδευομένους ὑπὸ τῶν μυστικῶν πνευμάτων τῶν προσταμένων τῆς ζωῆς των. "Οτε γνωιγόν τοὺς ὄφθαλμούς, τὰ ἀντικείμενα δυσδιακρίτα καὶ συγκεχυμένα μεταποιοῦσι τοῖς παρουσιασθεῖσι· αἱ ἀσφαλεῖς ἀκούων ἀντηγούν πλησίον μου πένθιμον ἔχμα! ἐνόμισα ὅτι ἡμην τὸ θύμα της φοβερής ἀνηψιώθησαν ἐπὶ τῆς κλίμακας τους ὄφθαλμους· ἀλλ' ἡ αἰσθησίας τῆς πραγματικότητος ηὔξησεν ἔτι τὸν τρόμον μου. Εὔηγος φωνὴ ἦχε τῷ ὄντι τονίσει πληγέσιν μου τὴν κλαυθμηράν τοῦ De profundis μεταποιήν, "Ἄν ἐφρίξατε ἐνίστε ἀκούσατες ν' ἀνελίσσωταις ὑπὸ τοὺς κατηγῶν θόλους· Ἐκκλησιαστικές τιὸς τὰς λυπηράς ταύτας φωνάς τῶν τεθνεώτων, κρίνατε ὅποιον ἐντύπωσιν ἔδει νὰ γενηγότωσιν ἔγειρόμενοι οὕτω ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς τῆς νυκτός! Τὸ Δε profundis διεδέχθη τὰ Dies irae! "Η

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑΙ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ

(Διήγημα ἐκ τοῦ 'Ιταλικοῦ)
(Συνέχεια καὶ τέλος.)

'Ο 'Εργέστος συνήθεε νὰ ἔγειρηται πάντοτε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ 'Ηλίου, ἐν μέσῳ ὅμως τῆς ταραχῆς ἥν φέρουσι πάντοτε εἰς τὰς σίκιδοντας τὰ τοιαῦτα